C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Kull_13-Uder_gongu.PDB

PDB Name: Howard_R_E-Kull_13-Uder_gongu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.10.2004
Modification Date: 24.10.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

ÚDER GONGU
(The Striking of the Gong)

Kdesi v horké, rudé tmě se zrodilo nejasné chvění. Jakýsi puls zvuku, šelest z neznámého zdroje, slabá bubnující kadence tlukotu horkého, rudého srdce uprostřed temnoty.
Podnícen k vědomí tou tepající ozvěnou se muž pohnul. Posadil se a natahoval slepé ruce do změti horkého temna. Ale nic necítil.
Zvuk se stal zřetelnější, ostřejší, skoro hmotný, téměř hmatatelný. Jak pulsoval, vyrážel dlouhé zčeřené výhonky, rozněcující horkou, bezdechou tmu jako když se černé jezero čeří drobnými vlnkami.
Tep stoupal a klesal kolem něj, v něm – jako vznášení a klesání na vlnách černého oceánu, jako jízda na bubnujících vlnách. Nemohl se rozhodnout, zda bezhlasý tep se odehrává v temnotě kolem něho, nebo to bubnuje v jeho mozku. Lebka mu zvučela v záchvěvech rezonujícího gongu. Toto fantastické uvažování jím pronikalo jak ledové jehly... být sám tady v té pulsující rudé temnotě bylo srovnatelné s bytím vězně ve vlastním mozku...
Bezzvučný rytmus se teď snížil, soustředil, mizel mimo slyšitelnost. Sevřel si rozbolavělou hlavu v rukách a snažil se rozpomenout – na co?
"To je divné," mumlal si. "Nemohu si vzpomenout, kdo jsem – kam a jak jsem se dostal. Nebo jsem tady byl vždy?"

Kymácivě se postavil. Bezdechá tma kolísala všude kolem něj. Ačkoliv napínal zrak, nespatřil ani nepatrný zákmit světla.
Pomalu a váhavě, ruce nataženy před sebou, se vydal dopředu. Nesmírně toužil po čistém, jasném záření slunce jako rostlina a hledal je prvotním, bezmyšlenkovitým instinktem.
"Toto určitě není všechno!" uvažoval. "Je víc než jen toto. Pamatuji si ještě něco... světlo! Nevím, co bylo světlo, ale je to odlišné od tady toho."
Pak se v dálce objevil náznak šedi v té všudypřítomné černi. Prášek světla, jako rozetřený v tmě rukou obra. Srdce mu vzrušeně zabušilo jak pospíchal. Kmit šedivého záření před ním rostl a rozhoříval se stále jasněji. Jako by kráčel dlouhým černým tunelem ke vzdálenému otvoru, kterým proniká světlo a kyne svoboda.
Příliš náhle se ocitl na otevřeném prostranství, stojíc ve strašidelném šeru. Na tváři ho chladil vítr.
"Toto je světlo, ano, a vítr. Ale bylo ještě něco víc, než..." řekl si zamyšleně.
Cítil, že stojí pod nesmírnou výškou. Zmocnila se ho závrať, ale ovládl ji. Obloha se zářivě třpytila. Velké hvězdy nad ním planuly a oslňovaly, přelévaly se jak roztavené, chvějící se kapky čistého světla. Zvedl zachmuřenou, přemýšlející tvář a hleděl na to srocení gigantických hvězd, na ty tisíce diamantů, rozsypaných na modrém sametu.
A nebyl sám. Někdo jiný stál v té výšce vedle něj. Vysoká postava se vynořila, zahalená či oblečená jakýmsi způsobem, kterému nerozuměl. Pouhým instinktem sáhla jeho ruka k pasu – a klesla. Měl by tam viset meč – vzpomenul si na další věc – ale stál nahý bez jakékoli zbraně.
Pohlédl na nezřetelnou postavu rozpálenýma očima, ale neviděl nic více, než chvějící se záři hvězd.
Jeho společník pak přistoupil blíže. Viděl, že je to muž, neuvěřitelně starý, ač jeho tvář byla nejasná za předivem stínů a stěží rozeznatelná. Ale aura věků se vznášela kolem celé postavy, téměř hmatatelný povlak staletí.
"Jsi nový příchozí?" zeptal se ho ten tvar. Hlas byl jasný, hluboký, plný, zlatý tón vibrujícího nefritového gongu, nezemský. Zvuk hlasu mu otevřel paměť a jeho zmatené myšlenky se rozletěly.
"Už si vzpomínám," vyhrkl udiveně. "Jsem Kull, Kull – král Valusie! Ale jak jsem se dostal do tohoto místa – pod nebeskou klenbu hvězd? Kde jsou mé šaty a zbraně?"
Ten druhý na něj temně pohlédl. Kull jen pocítil neviditelný dotek jeho stíny zakrytých očí.
"Žádný člověk, který projde dveřmi, si nemůže ze světa nic přinést – jen sebe sama," odpověděl zvonivým hlasem. "Přemýšlej, Kulle z Valusie, opravdu nevíš, kde stojíš a jak a proč jsi sem přišel?"
Kull se hluboce zamyslel. Svraštil úsilím obočí a snažil se proniknout za temný závoj, halící jeho mysl.
"Stál jsem ve dveřích poradní komnaty," řekl pomalu. "Vzpomínám si, že hlídka na věži udeřila do gongu, aby ohlásila hodinu. A pak už o světě nevím nic, nic, kromě toho třeskutého zvuku gongu! Vířil kolem mne jak záplava bijících hromů, zabalil mne, oslepil a ohlušil – tma v očích i kolem a skrz ni hrozba rudých jisker ohně – a probudil jsem se v horké temnotě. Více si nepamatuji."
Hlas toho druhého byl soustrastný.
"Prošel jsi dveřmi. Zpočátku to vždy vypadá jako temnota a nikdo si nepamatuje cestu sem."
Překvapující, prudká bolest projela Kullovi tělem tam, v té větrné výšce.
"Takže jsem – mrtvý?" Horká krev mu zaplavila a rozbušila srdce a vybuchl zlobou. "Při Valkovi," zaklel, "nějaký nepřítel – číhající za pilířem – udeřil mne zezadu, když jsem stál na prahu komnaty. Už si vzpomínám: hovořil jsem s Brulem, piktským válečníkem – "
"Neřekl jsem, že jsi mrtev," upozornila ho jemně nejasná postava. "Možná, že dveře jsou ještě otevřeny. Stává se to..."
"Ale co je to tady za místo – je to ráj bohů nebo podsvětí, kde panují rudí démoni? Třeba to ani není svět, který znám ze života – takové hvězdy jsem ještě nikdy neviděl – to seskupení je mi cizí. Jsou větší a silnější, zářivější, než kterákoli hvězda, co se třpytí na obloze Valusie."
"Toto je svět za světem. Vesmír za vesmírem, znásobená složitost za chápáním těch, které nazýváš ‚bohy'. Prošel jsi obrovskou vzdálenost od zeměkoule, na které jsi se narodil. Možná, že tento prostor je pouze střed a místo oddechu mezi světem, ze kterého přicházíš a světem, do kterého je ti určeno jít."
"Potom ale jsem určitě mrtev!"
"A co to je, to, čemu ty říkáš smrt? Není to jen pouhý přechod z jednoho stavu bytí do jiného? Obrat k

věčnosti, překročení kosmického oceánu? Ale já neřekl, že jsi mrtvý..."
"Co potom, při Valkovi, jsem?" řval Kull se starou zuřivostí, která způsobila, že nepřátelé se báli už při vyslovení jeho jména, když byl naživu. "Jestli žiji – proč jsem tady? Jestli jsem mrtví – kam cestuji?"
V hlasu toho druhého, pomalém, melodickém, nezemského hlasu zvuku gongu z nefritu, se ozývala nekonečná moudrost, trpělivost a soucit.
"Mluví tvá smrtelnost, nikoli tvá duše. Ptáš se na materiální věci, či na to, co bys rád slyšel v rozhodných skutečnostech. Ale po pravdě věci, které považuješ za reálné, jsou jen iluze. Je to důležité, jestli žiješ nebo jestli si mrtví, když smrt je jen přechod mezi životy? Podívej, jsi jen částice toho nekonečného oceánu, zvaného život. Toho mocného moře, které omývá neznámé břehy tisíce světů. Jsi součástí života v tom, či v jiném místě. Možná, že poletíš velkým proudem zpět ke zdroji, ze kterého jsi, ty a všechny další živé bytosti, vzešel v konečném počátku. Jestli ano, jsi pak nesmrtelně živý tak, jako strom, kámen, pták, neboť ten tvůj svět je součástí života a proto je věčně živý. Nazýváš tu pouhou přepravu z fyzického stavu – to pouhé opuštění jednoho světa cestou do dalšího – smrtí? Ne! Pokud jde o smrt, to je docela jiná věc."
"Ale toto tělo je moje, pamatuji si ho velice dobře."
"Neřekl jsem, že jsi mrtvý tak, jak znáš smrt. A co se toho týče, možná jsi ještě v tom rodném světě, jaký znáš. Světy ve světech, vesmíry ve vesmírech. Věčné moře olizuje desetkrát deset miliónů neznámých pobřeží, a přece jen jediné. Tyto věci opravdu existují. Jsou příliš malé, aby je pochopila lidská mysl, jako jiné jsou zas příliš rozsáhlé. Každé zrnko krystalického písku na pláži tvé Valusie obsahuje v sobě milióny vesmírů a každý je tak mocný, jak vesmír, který znáš. Stejně tak tvůj hvězdami posetý a z mnoha světů se skládající vesmír, je jen jedním zrnkem krystalického písku na pobřeží nějakého rozsáhlého království mimo dosah pochopení. Ocitl jsi se – mimo. Tento vesmír, ve kterém nyní stojíš, můžeš porovnat s drobným drahokamem, přišitým na tvém královském rouchu. Tedy – celý rozsáhlý vesmír, který znáš, může být jen kapka rosy tady v prachu u tvých nohou. Rozměr je jen iluze. A ani prostor a čas nejsou skutečné. Život a smrt, to jsou dvě slova, jejichž význam je jen jeden."
Kull hleděl na svého neznámého společníka očima plnýma úcty a údivu.
"Jsi bůh?" zeptal se tupě.
"Pouhá moudrost nečiní nikoho bohem."
Zastřená paže se zdvihla a nezřetelná ruka ukázala na oblohu, rozzářenou drahokamy hvězd.
"Podívej!"
Kull vzhlédl a spatřil, jak se hvězdy mění. Jakoby postavení hvězd bylo z tekuté substance. Před jeho očima se kulaté drahokamy měnily v nesnesitelném jasu, přetvářely obrazce ve vzorech neustále nových obrazců.
"Hvězdy, o kterých lidé mluví, jako o věčných, stárnou a vyhasínají během nezměřitelných věků, stejně jako lidé v kratší chvilce svého trvání. Rody a říše vznikají a rozpadají se v tisícovkách let a taktéž hvězdy ve svých tisícovkách eónů. Díváme-li se vzhůru, rodí se na neviditelných planetách život... neznámé bytosti se vynořují z prvotního slizu páchnoucího moře... kmeny se spojují v národy a pak v císařství a zanikají ve válce... a život odumírá v miliónech odumírajících světů... zatímco se již rodí nový život v miliónech dalších světů. Veškerý život je část všeho života. Biliony let jsou chvilkou z pohledu věčnosti."
Kull se díval na multinásobné nebe, kde hvězdy rostly a vadly, pulsovaly vlnami záření a slábly, jako –
– Jako když horká, rudá temnota pulsovala bezhlesně kolem něho!
Opět byl zpět v té tepající temnotě.
A pak: důvěrně známý třesk oceli o ocel, šoupání podrážek na mramorové dlažbě –
Vrávoral v jasu slunce, uprostřed lesa sloupů z bílého mramoru. Slunce pronikalo vysokými okny jak roztavené zlato. Zmateně si přejel rukou po tváři. V uších mu řinčelo. Po boku mu mokře stékala krev a šaty se mu lepily na tělo. Zmámeně pohlédl dolů ke svým nohám a spatřil červenou změť. Na mramorové podlaze u jeho nohou se válelo cosi, co bylo dříve mužem. Řinčení, které slyšel, byla kovová hudba úderů meče o štít. Před jeho zastřeným zrakem se vynořila Brulova tvář, zamračená, znepokojená, s ústy pevně semknutými.
Piktova silná ruka ho uchopila za paži.

"Brule? Kde jsem to byl?"
"Byl jsi už skoro na cestě ke starému králi v Říši smrti," odpověděl Zabiják, pomáhaje králi na mramorovou lavici. Jedním tahem otřel meč od krve o roztrhaný plášť. "Úkladný vrah čekal na tebe tam za tím pilířem. Když jsi se na prahu obrátil ke mně, jedním skokem útočícího leoparda byl u tebe. Ale ten pes udeřil příliš rychle – a tak jeho ruka nebyla přesná. Meč se mu zvrtl v ruce a udělil ti jen sečnou ránu místo smrtelné. Rozsekal jsem ho na cucky."
Kull byl zcela popleten.
"A jak dlouho, kolik hodin to trvalo?"
Brule se nevesele zasmál.
"Jsi ještě omámen tím úderem, můj králi. Od chvíle, kdy skočil a udeřil a ty jsi padl, do chvíle, kdy jsi se zvedl a mluvíš se mnou, uplynul jen zlomek času. Člověk by ani nestačil spočítat údery tepu na prstech jedné ruky. Udalo se to v okamžiku..."
Biliony let jsou jak okamžik z pohledu věčnosti... kde jen Kull slyšel tu podivnou větu?
"Ano, máš pravdu," řekl Kull se zvláštním výrazem v nehybné tváři. "Nemohu to pochopit – ale těsně před úderem vraha jsem slyšel zvuk gongu, ohlašující hodinu – a teď si uvědomuji, že mi hudba tohoto gongu ještě zvoní v uších." Vzhlédl vzhůru a násilně se rozesmál.
"Brule, není nic takového, jako čas a prostor! Protože já procestoval nejdelší trasu mého života a prožil milióny let, stál jsem ve dvou odlišných světech, vzdálených v nesmírnosti vesmíru, a to vše během jediného úderu gongu."

Přeložila Eva Konečná